

Entrevista **Joël Dicker** L'autor suís s'endinsa en una història de gelosies familiars que es perpetuen a 'El llibre dels Baltimore'

Joël Dicker va guanyar, amb només 25 anys, el premi dels Escriptors Ginebrins per 'Els últims dies dels nostres pares', el 2014 ■ ACN

“Tots tenim enveja, però no se'n parla”

Valèria Gaillard
BARCELONA

No ho sap. No sap si continuarà escrivint més novel·les amb Marcus Goldman de protagonista. Vol tenir llibertat creativa, diu. En tot cas, el jove escriptor Joël Dicker volia donar més entitat a aquest personatge, també escriptor, explicant qui és i d'on ve. Per això, i després d'haver protagonitzat *La veritat sobre el cas Larry Quebert*, ara el reprèn a *El llibre dels Baltimore* (La Campana/Alfaguara). Marcus Goldman prové d'una família dividida en dues branques: els Goldman de Baltimore, i els de Montclair, a la qual ell pertany. Enlluernat per la riquesa dels primers, Marcus narra, tot fent salts temporals, la història dels Goldman –amb un drama inclòs– i aprendrà que les coses no són tal com semblen.

És una novel·la d'aprenentatge?

La qüestió de la joventut és molt present i com conservem un ideal que no ha existit mai. Els records de joventut són tendres, però estan deformats. Recordem llocs i persones que veïem amb els ulls de nen, i després, com a adults,

Volia retratar el món de l'èxit econòmic, que és molt volàtil

revisem aquesta mirada, tal com fa el protagonista. Marcus Goldman recrea aquell món ideal de la seva infància, que no és la realitat exacta.

És gràcies a l'escriptura que aconsegueix recuperar aquesta història de la seva família.

Marcus no en té una visió exacta, però ell s'hi aferra perquè vol preservar el seu ideal de família. Els Baltimore no són la família ideal, però per a ell sí. Són essencialment una creació de la seva ment i veu només el que vol veure. Tots necessitem idealitzar, com quan coneixem tal parella que sembla que s'estimen tant i un dia t'anuncien que se separen!

També hi ha aquest sentiment d'enveja entre germans que es reproduceix en els fills.

No sé si es projecta d'una generació a l'altra, sinó que més aviat és inherent a tothom. Tots som uns envejosos en algun moment o un altre. L'enveja és un sentiment molt comú, però no se'n parla perquè ens fa vergonya. Hem de ser capaços de fer, de la nostra enveja, un motor. La idea del llibre –i es veu en diferents personatges– és mostrar que som com som, i no hi ha res a fer.

Això es veu clar amb els germans Goldman pares: l'un està dotat per a les finances i l'altre no, la qual cosa marca un estil de vida força oposat.

Perquè cadascú ha de fer el que sap fer i ha de respectar el que és. A partir del moment en què intentem imitar els altres, estem en fals. Ens hem d'acceptar com som i confiar en nosaltres.

El Goldman de Baltimore volia ser metge i acaba sent advocat per culpa del seu pare, mentre que un altre personatge, l'Alexandra, lluita per ser cantant.

L'únic que guanya diners, tot i que en perd després, que ha fet alguna cosa en la vida, però no és

realment el que volia fer..., no és forçosament qui guanya al final, però ens deixem enlluernar per la imatge, que avui dia ha esdevingut un esquer. La imatge crea les ganes, i fins i tot la gent es ven per les xarxes. Tothom es fa fotos amb el mòbil, i retocades per lluir millor, les envia, perquè hem entrat en un món vanitós en què la gent només es mira el melic.

Mostra l'èxit econòmic amb mansions, escoles elitistes... Baltimore sembla un conte de fades!

Volia retratar aquest món de l'èxit econòmic, que és molt volàtil, com la borsa. Vivim en un món intangible, on no ens podem recolzar en res perquè no hi ha res concret, sinó que tot canvia d'un dia per l'altre.

Per què l'ambienta als EUA?

És un país que conec bé, i també em permet posar distància amb el Marcus escriptor. Tot i que és inevitable que els lectors m'hi identifiquin, no hi tinc res a veure!

Existeix el projecte d'adaptar el llibre a la gran pantalla?

Sí, però encara no està signat. Entre el projecte i la realització sempre hi ha un marge en què no saps mai què passarà. ■

ARQUITECTURA

Lleó d'Or per al pavelló espanyol de la Biennal

El pavelló d'Espanya titulat *Unfinished*, dirigit pels arquitectes Iñaki Carnicero i Carles Quintàns, va rebre ahir el Lleó d'Or a la XV Biennal d'Arquitectura de Venècia. El jurat internacional de la Biennal va atorgar aquest premi al projecte per "la selecció acurada dels arquitectes emergents", el treball dels quals "demostra com el compromís i la creativitat poden superar els límits materials i de context". Després de rebre el premi, Carnicero va explicar que el jurat de la Biennal ha recompensat el treball que els professionals espanyols han desenvolupat en temps de crisi. Molts dels treballs seleccionats són de despatxos catalans. ■ EFE

MÚSICA

Pau Riba actua aquest vespre a Nova York

Pau Riba actuarà per primer cop a Nova York aquest vespre, al club Baby's All Right, on el músic català farà un repàs de les cançons més emblemàtiques de la seva trajectòria i també interpretarà algun tema en anglès. Pau Riba tindrà la col·laboració de Neil Harbisson, un artista i activista cyborg britànic que viu a Nova York. Es tracta de la primera persona del món reconeguda com a cyborg per un govern. Porta una antena implantada al cap que li permet percebre colors invisibles i invisibles com els infrarojos i els ultraviolats, i rebre imatges, vídeos, música i trucades telefòniques directament al seu cap. ■ REDACCIÓ

MÚSICA

La rumba catalana ja té un festival itinerant

RumbaFest serà el primer festival itinerant de rumba catalana. Les seues de la seva primera edició, que se celebraran des del 23 de juny fins a principis del mes d'octubre, són Igualada, Sant Quirze del Vallès i Mataró. Les actuacions es faran en espais oberts, al migdia i amb entrada lliure. De moment, els grups que han confirmat la seva participació en la festa són Sabor de Gràcia, 9SON, Rumba Tres, Sherpah, Arrels de Gràcia, Landry el Rumero, Muchacho y los Sobrinos, Terratombats i Revolució. El festival està impulsat per l'Associació Professional d'Autors i Creadors de Rumba Catalana. ■ REDACCIÓ